

Phúc âm buồn.

Trịnh công Sơn

Người nằm co như loài thú khi mùa đông về Người nằm
...mãi theo từng chuyến xe ngựa qua rồi Người nhìn

co không kêu than buổi xương da mình Từng tiếng người nhiều tiếng người
dấu xe lăn đi dấu lăn trên đời Ngựa xa rồi người vẫn ngồi

gọi hoài giữa đêm Người nằm co như loài thú trong rừng sương mù Người nằm
bụi về với mây Người còn đó gieo hạt lúa trên ruộng đất này Người còn

yên không kêu than chết trên căn phận Một góc trời người vẫn ngồi
đó nhưng bơ vơ mắt chong đêm dài Ngựa xa rồi ngựa xa rồi

một đời nhỏ nhen Người còn đứng như tượng đá trong rừng cây già Người còn
trên ngày tháng vui Người còn đó nhưng lời nói rơi về chân đồi người còn

đứng như trăm năm vết thương chưa mờ Từng đêm về từng đêm về mang đời ngắn
đó nhưng trong tim máu tuôn ra ngoài Nhuộm đất này nhuộm cho hồng hạt mầm trót..

ngơ Còn bao lâu cho thân thôi lưu đầy chốn đây Còn bao

lâu cho thiên thu xuống trên thân này Còn bao lâu cho mây đẹn tan trên hồn

người Còn bao lâu tôi xa em xa anh xa tôi Người nhìn....vay.